

Від гвинта

Автор:

Генадій Ангелов

Від гвинта

Геннадий Евгеньевич Ангелов

Головний герой роману Михайло Дьомін волею випадку опиняється на окупованій території в 1942 році, і розуміє, що минуле не можна змінити, перекроїти під себе, залишитися в живих, і спокійно повернутися назад, якщо ти не супергерой, а простий офісний планктон.

Можна знайти союзників, переконати їх у правоті своїх дій, зустріти нову любов, і почати нове життя. Доводячи тим самим, що кожна людина народжується для виконання певної місії, основна мета якої допомогти людям, використовуючи знання і навички, і виживаючи в складних умовах, повести за собою, у світле майбутнє. Тільки світле воно чи ні, кожен вирішує для себе самостійно.

Генадій Ангелов

Від гвинта

«Бомби зупиняють час»

Тричі Герой Радянського Союзу Маршал Авіації А. В. Покришкін

Не будите солдат спящих, тише,

Им нужна в этот час тишина,

Может кто-то из и не слышит,

Что давно отгремела война...
Нет землянок, глубоких окопов,
Угрожающих минных полей,
И воздушных ночных налётов,
От бомбёжек развалин, смертей!
Нет приказа идти в наступленье,
Невозможен расстрел или плен,
Не грозит им теперь окруженье,
И не видно в боях перемен.
Не будите солдат спящих, тише,
Пусть спокойно лежат в тишине,
Лишь Огонь Вечный в каменной нише,
Им напомнит о прошлой войне.
Он теплом души павших согреет,
Чтоб не мёрзли они под землёй,
Наша память жива, не стареет,
Хоть от горя и слёз – с сединой...

Від гвинта

До 72 річниці закінчення Другої світової війни і перемоги над нацизмом.

Книга є художнім твором. Місця дії, імена, характери вигадані. Усі збіги з реальними персонажами або подіями абсолютно випадкові.

Розділ 1

Україна. Наші дні

З чого розпочався перший робочий день? Понеділок, смуток і туга. Нічого не віщувало чогось надприродного й незвичайного. Вихідні проскочили непомітно і зранку було лінь прокидатися і тупотіти на роботу. Закінчилася осінь і перші дні зими стояли морозними. Прогноз нічого хорошого не обіцяв і синоптики всі як один твердили, що зима буде мокрою й вологою. Збираючись на роботу, я за звичкою перевіряв все, вимкнув на кухні світло і, оглядаючи себе в дзеркало, з легкою іронією прийшов до висновку, що роки нікого не щадять. І сивина на скронях, і мішки під очима, і погляд не такий завзятий, без вогника, як у двадцять, коли молодецька енергія шукала вихід на танцмайданчиках, і гульках з друзями, свідчили про те, що скоро сусіди будуть в спину шепотітися і говорити – «старий дід». Бобир. Ну та й гаразд, плювати, живу як сам вважаю за потрібне. Ні до кого не лізу, не заважаю, тихо і мирно. Боргів немає, своя квартира, пристойна робота, машина. У наш час це щось та значило. На роботі я був на хорошому рахунку у начальства, отримував премії, і завжди міг взяти вихідний без зайвих питань і кислоти міни на обличчі начальника відділу. Ми з ним були нерозлучними друзями і не рідше ніж два рази на місяць влаштовували легкі пиятики. Це зближувало і налаштовувало на оптимістичний лад. Я завжди був у курсі всього, що твориться в нашій конторі, і якщо виникала над головою темна хмара у вигляді позачергової перевірки, мене завжди попереджали заздалегідь. Працюючи бухгалтером не один рік і маючи вагомий особистий досвід у роботі, я завжди керувався простими правилами. І намагався виконувати свою роботу чесно. Не приховую, іноді руки самі тяглися до офшорних рахунків компанії, з довгими нулями в американській валюті, але я стримував себе, розуміючи, що не в грошах щастя. І навіть не в їх кількості. Перебираючи на столі папери, я понуро подивився у вікно. Пролітали перші сніжинки і вітер за вікном, завиваючи, безжально розгойдував і ламав крихкі гілки дерев. В офісі було тепло, але на всяк випадок, я включив додатковий обігрівач і заглибився в звіти. Кінець місяця, в перших числах народ з нетерпінням чекає зарплату. Валера як завжди не з'явився вчасно.

– Привіт друг, що такий похмурий?

- Чому радіти? - Дивись скільки паперів.

І я перегорнув товсту папку перед великим грузинським носом Валерки.

- Міша, простіше дивись на життя. «Робота не вовк, в ліс не втече».

- Тобі добре мудрувати, ти начальник, і можеш не приходити на роботу. На жаль, але я собі такого дозволити не можу.

Валера скривив обличчя і розсміявся.

- Тобі б мої проблеми. Дружина вже дістала.

І провів рукою по горлу.

- Ось де сидить. Її не влаштовує, що я рано приходжу з роботи. Почав пізніше приходити, і що ти думаєш?

Я в задумі дивився на нього.

- Чому пізно приходиш... Уяви тільки. І де мої очі були, коли одружився. Одна теща чого варта. Зробив їй влітку ремонт, так до сих пір незадоволена. Хоче, щоб я поміняв вікна на пластикові. Це в чотирикімнатній квартирі.

- Кинь, у вас прекрасна дочка, ви одружені більше двадцяти років. Все пройде. Не накручуй себе, не псуй нерви. Як щодо вихідних? Хоча ні, не вийде.

- Чому?

Валерка в одну мить засумував, уявляючи, що вихідні буде сидіти з дружиною перед телевізором.

- На кладовищі потрібно поїхати. Могилу діда поправити. Давно не був.

- Геройський у тебе був дід Мишко. Льотчик. Коли він загинув?

– У сорок другому, не загинув, пропав безвісти. Літак розбився і що сталося далі невідомо. Він впав на ворожу територію і міг опинитися в полоні. Я намагався шукати в архівах, але нічого не знайшов. Не один рік займався, перевернув купу літератури, робив запити в архіви, все марно.

– Мишко, сьогодні тільки понеділок, до кінця тижня – вічність. Ну ти мене знаєш, якщо з'явиться вільний час, я двома руками «за».

У двері постукали і ми, майже в один голос з Валеркою, голосно відповіли: «Відчинено!»

На порозі показала Ельвіра, секретар-референт директора і, діловито поправляючи окуляри на миловидном личку, вступила з подивом на нас. Виглядала вона, як завжди, бездоганно і я, затримуючи дихання, дивився на апетитні форми красуні. Діловий костюм Ельвіри, сірого кольору, підкреслював приголомшливу фігуру і округлі форми. Туфельки на тоненьких підборах вигідно підкреслювали стрункі ніжки. Запах духів Ельвіри нагадував «Едемський сад». З появою жінки в кабінеті стало затишніше. Тепліше. Я вже уявив, як цілую її в червоні губки, у неї паморочиться в голові і я тут же встигаю підхопити на руки і несучи Ельвіру в спальню. Мара так само швидко зникла як і з'явилася. В руках вона тримала папку і чекала, коли двох мужиків відпустять.

– Дьомін, вас чекає на обід шеф. І не забудьте взяти папери за минулий місяць.

Вона хотіла піти, але Валерка схопив її за руку і не відпускав.

– Эльвирочка, сонечко, приходь до нас з Мишком на вихідні. Відпочинемо по повній програмі. Як добрі колеги і нерозлучні друзі. Обіцяю, як піонер, урочисто присягаю, чіплятися не буду.

У Валерки на лобі було написано, червоною пастою, що він хоче від Ельвіри. Але вона оком не моргнула. Знала собі ціну і не збиралася розмінюватися на женатика і старого одинака.

– Знаю я вас, товаришу Сергеев, вам би тільки від дружини і дітей втекти, на більше не здатні.

- Для тебе - на все, що завгодно.

Валерка театральню встав на одне коліно й схилив голову.

- Для початку розлучення з благовірної дружиною і не на словах. Потім приходьте, але я нічого не обіцяю. Втім, знаю вас давно, і не вірю, що кинете сім'ю. По - цьому хлопчики, адью, вихідні без мене. Буде нудно, телефонуйте в масажні салони. І приймний відпочинок вам гарантований.

Я хотів було заперечити, але Ельвіра зникла за дверима.

- Ось мигера, нікому не дає, - пробубнів з досадою Валера. - А які буфера, попка. Вищий клас!

- Можу допомогти охмурити Ельвіру.

- Кинь, її танком не проб'еш. Броня Т-80.

- Зроби фективний папірець про розлучення і сунь їй під ніс. Тільки зроби це швидко, щоб вона не отямилася. Запроси ввечері в ресторан і покажи.

- А що, непогана ідея. У мене знайома в загсі працює, за гроші, вона мені не тільки зробить папір про розлучення, а й випише нове свідоцтво про народження. І в ньому напише, що я син Юрія Гагаріна.

Один від душі розсміявся і помітно повеселішав. Обтрушуючи пил зі штанів сказав: «З мене випивка на вихідних. Виставляюсь. За твою ідею. Піду, подумаю, як це краще зробити.»

Я подивився на годинник, вони показували десять тридцять. До обіду залишалося півтори години і я схопив мишку, почав на моніторі відкривати папки зі звітами. Цифри з'являлися одна за одною перед очима. Знаходячи помилки, я тут же виправляв і включаючи принтер, роздруковував. Коли половина роботи була закінчена, сів у крісло й задумався. Щось турбувало і, намагаючись зосередитися на метушливих думках, шукав відповідь. Раптом перехопило подих і закололо серце. На лобі з'явився піт і невідомий страх скував суглоби. Відкидаючи голову на спинку крісла, хотів покликати на допомогу. Слова

застрягли як кістка в горлі. Встати самотійно не міг, і як сніп звалився зі стільця на підлогу. Біль був нестерпним, і закриваючи очі, я встиг побачити перед очима блимаючий монітор і, жадібно ковтаючи повітря, втратив свідомість.

Пробудження було різким і стрімким. Я стояв на весь зріст і в обличчя дув теплий весняний вітер. Десь далеко чувся спів птахів. Запах відрізнявся від міського тим, що в ньому не відчувалося неприємного смогу і гіркої терпкості. Боячись відкрити очі спробував себе обмацати. Ноги, руки цілі, серце не болить. Дивно. Я виразно пам'ятав, як звалився в офісі під стіл і на тобі – чортівня якась. З острахом відкриваючи одне око, побачив сонце і хмари. Очі став слезитися, і я машинально потер її рукою. Де я? Місцевість була зовсім незнайомою. Озираючись по сторонах ще більше був здивований, коли побачив, як і в що одягнений і взутий. На ногах красувалися кирзові чоботи, і замість куртки чи плаща – солдатська шинель.

«Цирк на дроті» – подумав я і ретельно перевірів кишені. Нічого. Шинель розповсюджувала запах вогкості і махорки. Нерівна, добре вкатана колія вела до лісу, і накульгуючи, з-за того, що ногу натирав правий чобіт, зашкунтильгав по курній дорозі. Маячня. Людей поблизу не було видно і від цього на душі було тривожно.

– Гей, хто це придумав? Вистачить! Не можна так жартувати з чоловіком в якого хворе серце.

На мій крик ніхто не відгукнувся і не вийшов з-за кущів з камерою, веселим виразом обличчя, і словами: вас знімає прихована камера!

І далі натовп друзів з квітами і подарунками накинулася на мене. На жаль, цього не сталося і мені довелося сісти на пень і зняти один чобіт. П'ята вже кровоточила ... Я зірвав подорожник і приклав до рани. Дорога вела до лісу, але йти туди мені не хотілося. Озираючись, я милувався природою, тишею і думав, заспокоюючи себе, що це всього лише сон і скоро все закінчиться. Раніше, в дитинстві, мені снилися кольорові сні. Тоді я літав, купався в океані і лазив по горах. Сні були настільки реальними, що батьки мене часто лаяли, зате, що я довго валявся вранці в ліжку. Десь за лісом, щось заgrimіло і я мимоволі втягнув голову в плечі. Страх... Він був настільки сильним, що мене пройняла дрібна млість.

За деревами почулися голоси. Хтось розмовляв, при чому на підвищених тонах. Голоси чужинців були до болю знайомими. Чудна російська мова, упереміш з українським діалектом. Суржик, не інакше. Хоча чому чужинців? Вони тут живуть і чужинець швидше за все ж я, ніж вони. Ставало страшно, хоча боягузом себе ніколи не вважав, але тут і зараз... Вже чітко розрізняючи обривки фраз і ідіотський сміх незнайомців, не на жарт злякали мене.

- Так ти б ту Галю, не відпускав. Баба, кров з молоком, Петре. Мабуть струхнул, що чоловік повернеться до дому і до стінки тебе поставить?

- Який там чоловік, Сидоре? Я цих комунок як стріляв і вішав, так і буду це робити.

- Не бреш, я пам'ятаю як ти ховався від голови.

- Хто це?

Я з жахом дивився на двох чоловіків. Вони були дивно одягнені і здавалося, що мене не помічають. Одягнені в стару австрійську форму, з синьо-жовтими пов'язками на рукавах. На головах «петлюрівки», кашкети які під час війни носили українські націоналісти. В одного на плечі висіла гвинтівка, у другого бовтався німецький шмайсер. Той що був з гвинтівкою явно молодший за званням, заглядав в очі, пританцьовуючи, немов вулична шавка, навколо господаря. На вигляд йому було не більше двадцяти п'яти років. Білявий молодик, з червоним, прищавим обличчям і пишним, рудим чубом, який вибивався з-під кашкета. Другий, з вусами та бородою, був вище напарника і набагато ширшим в плечах. Такий велетень, дядя Стьопа, під два метри ростом. Я відвернувся, сподіваючись, що це всього лише сон і скоро все закінчиться. Не хотілося з ними познайомитися.

- Ти дивись, Петре, це хто сидить? І думає, що ми його не бачимо?

Клацнули затвори і незнайомці попрямували в мою сторону.

- Руки в гору і не смикайся, собако. Ти хто такий? І як тут опинився?

- Ти що язик проковтнув? - запитав другий і ткнув мене гвинтівкою в живіт.

– З якої частини? Комісар?

В горлі пересохло, від напруги лоб став мокрим і по спині побіг тоненький струмочок поту.

– Не знаю, – ледь видавив два слова.

– Контужений?

Я закивав головою і спробував усміхнутися.

– Ти зуби не скаль, вставай і крокуй прямо. Надумаеш тікати, тут і похаваємо, під дубом.

Кульгаючи і все ще не вірячи в те, що відбувається, я повільно шкандибав по стежці. Мої конвоїри не на жарт зраділи легкої здобичі, і вже будували різні плани. Не витримавши, я зупинився і різко повернувся до них.

– Послухайте, це якесь непорозуміння. Я не мав тут бути. І взагалі, припиніть цей маскарад. Вистачить. Вже ситий по горло вашим балаганом. Відбій хлопці, я повністю повірив у чудово поставлений спектакль і хочу дізнатися тільки одне: кому із своїх друзів зобов'язаний за це диво?

– Гей, комісар, ти дурень чи прикидаєшся? Про що ти базариш?

Зі мною розмовляв Сидір і з ідіотською посмішкою на обличчі не думав відступати. Вагомий аргумент у вигляді шмайсера, в міцних руках, був направлений в груди. І з цим фактом сперечатися марно. Він відтягнув рукоять затвора і витягнув автомат вперед. Від страху зажмуривши очі, я розумів, що рука в нього не здригнеться і зараз все для мене закінчиться.

– Дурень, – продовжив Сидір, – будеш розповідати в селі, хто ти такий і все інше. Кругом, і кроком руш, мовчки. Не то куля поставить все на свої місця. Зрозумів?

Мені нічого не залишалось як розвернутися і йти далі. Проклинаючи все і всіх, я думав чия ж все-таки це затія? Стежка закінчувалася і моему погляду відкрилася широка лісова дорога. Усюди були вирубані кущі, зламані дерева. Можна було

припустити, що зовсім не давно тут пройшов ураган, який перетворив ліс в сумовите, занедбаний цвинтар. Запах диму і гару роз'їдав очі. Я машинально потер їх руками та ледве не провалився в глибокий рів. Він був присипаний землею і непомітний. Заглядаючи і уважно оглядаючи, що знаходиться внизу, ледь від переляку не прикусив язика. Такого раніше бачити не доводилося, навіть в горезвісних фільмах жахів. Вздовж всієї ями лежали вбиті червоноармійці. Моторозна картина змусила мене опустити очі. Гори м'яса й кісток, лежали під відкритим небом, видаючи характерний сморід. Від сонячних променів трупи гнили і мільйони мух кружляли над покинутими останками. Чорні обличчя людей, з простреленими зіницями дивилися в небо. Подекуди валялися відірвані снарядами руки і ноги. Трохи далі я помітив бліндаж, точніше, все, що від нього залишилося. Дошки, камені, посуд, консервні банки, валялися на землі. По всій видимості пряме попадання рознесло його на друзки. Віз з парочку убитих коней лежала на боці і скрізь кружляв неймовірний хаос. «Тут оселилась смерть», – подумав я і мимоволі стиснув кулаки.

– Своїх шукаєш? Не впізнаєш? Дивись, що залишилося від твоеї доблесної Червоної Армії. Така доля чекає й інших, хто не захоче прийняти німецьку владу.

Мені захотілося кинутись на своїх конвоїрів і розірвати їх на шматки голими руками. Ці виродки вважали себе переможцями і навіть не уявляли, що все для них у найближчому майбутньому закінчиться.

– Мовчиш, комісар? То-То й воно, що ніхто не зможе осилити німців. Це сила, порядок! Фюрер ненавидить комунак і євреїв, по – цьому всіх будемо стріляти і вішати.

– Всіх не перевишаєте, – відповів я, охриплим голосом.

– Що? – Що ти там бухтиш? В канаву захотів? Покойничків провідати? Так це ми швидко організуємо.

– Стріляй, суко, чого гаєшся?

Я повернувся до них обличчям і готовий був прийняти смерть. Мені вже все остогидло, і якщо вмирати і лягти в сиру землю, то чому б не серед своїх солдатів? На полі бою? Перехрестившись, я рушив прямо на своїх конвоїрів. Ті забарилися, явно не очікуючи такого повороту. Десь далеко заревів мотор і гул

наближався з кожною секундою. Ствол автомата уперся мені в груди, але боягузливі гади не вирішувалися спустити курок.

- Стій! Що тут відбувається?

Озираючись побачив двох німців на мотоциклі. Один з них зняв окуляри, заглушив мотор, і підтюпцем попрямував до нас. Другий німець залишився сидіти в колясці, тримаючи руки на кулеметі, розгорнув його в нашу сторону. На грудях у німця бовталася велика бляха. Судячи по нашивкам на формі – це був офіцер. Середнього зросту, з вольовим підборіддям і трохи довгастим обличчям. Він дивився без остраху і абсолютно спокійно розмовляв російською.

- Комісара схопили в лісі, пане офіцер. Контужений, мабуть вижив після бою та не знав куди йти. Ми так його тепленьким і взяли.

Сидір витягнувся і очікував, що його похвалить офіцер. Але той дивно дивився на мене і мовчав. Вивчав. І не поспішав з висновками.

- Розстріляти завжди встигнемо. Відведіть його в село і здайте в комендатуру. Виконуйте!

Офіцер ще раз зміряв мене суворим поглядом з голови до ніг і пішов. Мені залишалося тільки дякувати долі, за те, що не залишився лежати з простреленою головою в канаві. Хоча, що буде далі? Німці поїхали, піднімаючи стовпи пилу на дорозі.

- Пощастило тобі комісар, в сорочці народився.

І тут же з усієї сили вдарив мене в щелепу. Голова моя тут же відкинулася назад і я як сніп повалився на траву.

- Вставай, гнида червона, тобі ще годину плентати до села.

Біль від удару був настільки реальним, що я не відразу зміг поставити щелепу на місце. Вона боліла, і звернута на праву сторону не піддавалася. На зубах скрипів пісок... Сплюваючи згустки крові, кривився і обдумував план помсти. Село, в яке мене привели поліцаї нічим особливим не виділялося. Хати вкриті соломою,

дворики зубожілі, худоби та іншої живності не було видно. Складалося таке враження, що тут нікого немає, а війна вже торкнулася цього невеликого клаптика землі. Люди вимерли, а ті, хто вцілів, втекли з села. Не захотіли бути під німцями і швидше за все пішли в ліси партизанити. Хоча це всього лише були мої безпідставні припущення. Я крутив головою і намагався заглянути у вікна, щоб побачити людей. Але там була порожнеча, похмура й холодна. Поліцаї зв'язали руки за спиною мотузкою. Я від втоми готовий був впасти без сил на землю і більше не вставати. Біля похилого сараю мені розв'язали руки і заштовхнули всередину. У кутку лежав сніп сіна і я звалився в м'яку, запашну траву і відразу від втоми відключився. Скільки я спав – не пам'ятаю, але розбудив мене сильний удар в живіт, після якого я закашлявся і в очах потемніло. Скрутившись, я насилу підвівся і, хитаючись, підняв голову. Переді мною стояла нахабна морда Сидора і злобно скалилась.

– Пішли, гнидо, зараз ти все розкажеш і згадаєш.

В очі різонуло сонячне світло і я замружився. Сидір схопив мене за комір і потягнув до хати, де вже чекав німецький офіцер. Поліцай поставив табуретку посеред кімнати і показав мені пальцем. Всередині хати було світло і затишно. Підлога сяяла чистотою, на вікнах висіли фіранки, в кутку під іконою горіла свічка. На дощаному столі стояли два глиняних горщика і пляшка з каламутною рідиною.

– Самогон? Так і є.

Замість пробки із пляшки стирчала туго скручена газета. В печі щось готувалося і м'ясний запах змусив мене згадати про те, що я як слід обідав добу тому. В іншому часі.

Сидір залишився стояти біля дверей. Я краєм ока побачив, як він зняв з плеча автомата і поставив поруч. Офіцер, невисокого зросту, товстий і малорухливий, стояв спиною і дивився у вікно, не звертаючи уваги на шум. Здавалося, що він про щось задумався і плювати хотів на полоненого. Коли він повернувся, я зміг розрізнити відзнаки. Офіцер явно пишався своєю формою. Він був світло-сірому кітелі, білій сорочці і чорній краватці. На кашкеті були канти, у вигляді сріблястого джгутика. На лівому рукаві красувався ромбик з літерами SD, погони чорного кольору.

– Мое прізвище Ейхман. Оберштурмфюрер СД. Сподіваюся розумієш, що жартувати з тобою тут ніхто не збирається? Чув мабуть про СД?

Його кругле обличчя сяяло від задоволення і він не був схожий на тих німців, що я бачив у кіно. Сама ввічливість і чемність. Сита фізіономія Ейхмана могла в будь-який момент лопнути. Акуратно укладене волосся і маленька смужка вусів, робила його схожим на клоуна. В широких шароварах і величезним пузом, перетягнутим мотузкою. Я усміхнувся і нахилив голову, щоб не дратувати Ейхмана.

– Ти партизан?

– Ні, не партизан.

– Звідки?

– У вас прекрасна російська мова, пане Ейхмане.

Мої слова, напевне, сподобались Ейфману і на його рум'яному, майже дівочому обличчі, знову виникла самовдоволена посмішка.

– Ви праві, до війни я любив читати російську літературу. Достоевський, Пушкін, Гоголь. По – цьому мені добре знайома не тільки мова, але й звичаї цього народу. Попереджаю вас, що якщо ви не будете говорити і станете витрачати мій час, вас розстріляють.

Він нахилився до мене і ткнув товстим пальцем в лоб.

– Пуф – і вас уже немає, дорогий мій.

– Мені нема чого вам сказати. Те, що ви мені не вірите, ваше право. Не пам'ятаю, як опинився в лісі, де мене знайшли ці... Я повернув голову і кивнув у бік Сидора. Той вишкірився і кивком голови підтвердив мої слова.

– Значить не хочете говорити?

Ейфман став серйозним і очі його в одну мить перетворилися в дві злісні, маленькі щілинки. Клоун втомився від невдячної публіки і перетворився в кровожерливого монстра.

– Розстріляти негайно.

Його голос перейшов на істеричний крик. Тупаючи ногами, він лаявся німецькою і наостанок, з усієї сили вдарив мене ногою в груди. Я звалився зі стільця і закашлявся. Здавалося, що вже почав зводити до щоденних побоїв і спокійно сприймав свою подальшу долю. Сидір знову виволік мене на вулицю і відтягнув до сараю.

– Ну що, комісарє, я ж тобі говорив, що рано чи пізно, але розстріляю тебе. Вставай, падлюко.

Піднімаючись, я побачив ще двох поліцаїв. Вони приїхали підводою і дивилися на нас.

– Будь, комісарє, на тому світі, своїм привіт передавай. І скажи, що горіти комунякам в пеклі.

Розуміючи, що зараз все закінчиться, я просто впав на землю й затулив голову руками. Вмирати не хотілося, але без зброї я для Сидора був легкою мішенню. І знову серце почало зрадницьки колоти. Затримуючи подих і зціпивши зуби, загарчав. Сидір разом з іншими поліцаями наближалися і я краєм ока бачив їх брудні чоботи. Ще хвилина і мене розстріляють... І ніхто нічого не дізнається.

І тут виникла зяюча холодна порожнеча, вакуум... І відкриваючи очі побачив, що лежу в офісі на підлозі і тупо дивлюся на годинник. Він все так само показував пів на одинадцяті. Піднявшись, я не виявив рани на нозі і синців від побоїв на обличчі. На мені був одягнений діловий костюм і краватка. У тілі відчувалася легкість. Втоми як не бувало. І серце працює рівно і без збоїв. Чудеса та й годі. Причудится таке. Я сів за стіл і заходився далі виправляти документи. І тут мою увагу привернули пальці, стукали по клавіатурі, точніше нігті. Під ними був липкий бруд. Принюхуючись, я розпізнав запах весни і лісу... і останні хвилини життя перед розстрілом у невідомій селі.

Розділ 2

Додому я повернувся пізно ввечері. По дорозі забарахлила машина і мені довелося її ремонтувати. Місто вже замело снігом і снігоприбиральна техніка, як зазвичай у нас це трапляється, ламалася і не встигала прибирати і чистити дороги. Вже давно потрібно було поміняти стареньку «Шкоду», але рука не піднімалася. З цією машиною було пов'язано багато приемних спогадів, і по – цьому продавати не поспішав. Настрій був зіпсований і щоб якось прикрасити холостяцький вечір і вечерю, в магазині купив пляшку коньяку. Продавщиця, молоденька дівчинка років двадцяти, нахвалювала коньяк «Азербайджан», з десятирічною витримкою. Купуючи пляшку, взяв кілька банок ризьких шпротів. Вийшовши на вулицю із магазину рвонув додому, бо погода остаточно зіпсувалася, і великі снігові пластівці кружляли хороводом безлюдними вулицями. Краса та й годі. Заскакуючи в під'їзд випадково зіткнувся лобом із сусідкою з верхнього поверху. Важка і неповоротка, вона по натурі своїй була доброю і привітною людиною. Чоловік у неї пив і їй доводилося працювати, утримувати сім'ю. Вона щосили тягнула на повідку французького бульдога на вечірню прогулянку, лаяла його за лінь, за боягузтво і не помітила мене.

– Ой, Михайлику, прости. Ти бачиш, цей негідник не хоче йти гуляти.

Я втупився на бідолашну собаку, який дивився на мене великими, водянистими очима, і просив заступитися.

– Нічого, все нормально, Варваро Сергіївно.

Бульдог скиглив і намагався схватися за моїми ногами від господині.

– Як твої справи? Одружитися не надумав? У мене є чудова подруга, як раз в твоєму смаку. Якщо хочеш, можу познайомити. Жінка в самому соку, працює в банку, квартира в центрі, діти живуть окремо. Дуже інтелігентна і сексуальна. Цукерка.

Прицмокуючи пухкими губами, вона посміхнулася, виблискуючи золотими коронками.

– Спасибі, одного разу вистачить.

Я згадав про невдале знайомство за порадою Варвари Сергіївни і посміхнувся.

– Ти про Надьку? Я тебе благаю, хто ж знав, що вона виявиться пройдохою. На вигляд розумна й серйозна жінка.

Варвара Сергіївна вже передумала виводити собаку на вулицю і всіляко мене вмовляла на нову зустріч. Я як міг відмовлявся і, посилаючись на те, що багато роботи, втік. Вже перед дверима, я почув як з першого поверху кричить Варвара Сергіївна: Михайлику, дорогий, ти подумай, я завтра ввечері до тебе завітаю. Не пошкодуеш.

Грюкнувши дверима, я зміг нарешті спокійно зітхнути і розслабитися. Приймаючи душ, з насолодою думав про майбутній вечер і пляшку коньяку. Обтираючись насухо, одягнув халат, кімнатні тапочки і задріботів на кухню. Відкриваючи холодильник, скривився. Він був порожній і давно потребував розморожування. У морозильній камері лежали напівфабрикати. Перебираючи їх, я витягнув курячі котлети і кинув їх у мікрохвильову піч. Через хвилину нехитрі харчі, з відкритою баночкою шпротів стояли на журнальному столику. Коньяк мав приємний запах, і наливаючи його в пузатий келих, я з задоволенням насолоджувався божественним ароматом.

Квартира мені дісталася від батьків. Вони сім років тому виїхали в Америку і не збиралися повертатися назад. Спілкуючись з ними по скайпу, я втомлювався від щоденних пропозицій мами приїхати до них. Відкладав поїздки як міг. Не тому, що не хотілося побачити своїми очима Америку, ні. Просто тут, в Україні, було все набагато ближче і рідніше. Батьки в один голос твердили про онуків і я кожен раз обіцяв їм зайнятися негайно цим питанням. Я був єдиним сином і з дитинства відчував з боку батьків справжню любов і ласку. Мене балували як могли і ні в чому не відмовляли. Зі школи мене виробилася звичка читати. І від батьків дісталася величезна бібліотека. Більше п'яти тисяч книг стояли на полицях, лежали в шафі, в коморі, на підлозі. Бібліотеці була відведена окрема кімната. І коли вже ставало зовсім нудно від самотності, я йшов до своїх вірних і відданих друзів – книг, і запоем читав. Електронні книги, якими зараз був забитий до відмови інтернет, мені не подобалися. Звичка тримати книгу в руках, відчувати запах типографської фарби, гортати сторінки, була сильною. Любив класику, пригоди, військову прозу. Батько зібрав праці майже всіх великих полководців і я часто переносився думками в воєнні роки, і як справжній книголюб, з

благоговінням перевертав одну сторінку за іншою. Так часто і засинав у кріслі з книжкою на колінах.

Коли влітку друзі ганяли у дворі футбольний м'яч, взимку ходили на річку кататися на ковзанах, я сидів удома, вивчаючи історію. Школу закінчив із відзнакою, завдяки хорошій пам'яті, зміг вчити напам'ять вірші і запам'ятовувати цифри з малюнками. Якщо для решти хлопців домашнє завдання було непосильною працею, то я справлявся з легкістю і навіть допомагав товаришам. За наполяганням батька, після закінчення школи поступив у військовоє училище. Їхати з дому не хотілося. І я тоді зі сльозами на очах прощався з батьками. В Коломиї, під Москвою, я поступив у вище артилерійське командне училище. Вражав викладачів рівень моїх знань, і так я став одним з найбільш перспективних курсантів. Добре розбирався у тактичних прийомах, в іноземній техніці, завжди намагався проводити аналіз помилок, як оборони, так і наступу. На полігоні влучно стріляв і, з молодечою винахідливістю, знаходив вихід у важких армійських завданнях. Але чим більше я перебував в армії, тим сильніше розумів, що військова служба не для мене. Хоча викладачі пророкували мені блискучу кар'єру військового. І закінчивши інститут, на подив, багатьох друзів, залишився на громадянці. Позначилися роки прожиті в армійському гуртожитку, серед клопів і вошей. Годували дуже погано, майбутні офіцери голодували і рятувалися тільки тим, що їм надсиляли родичі. До мене приїжджали батьки, і батько, бачивши весь цей бардак, сумно хитав головою. І не наполягав на тому, щоб я залишився в армії. Я тоді був йому дуже вдячний, за те, що він залишив за мною право вибору, як за справжнім чоловіком. Боляче було на все це дивитися, у величезній країні, яка виграла війну, загубилися пріоритети. І на телебаченні, в газетах, на першому місці стояли злочинці і бандити. Дев'яності роки для величезної країни стали переломними і до військових ставилися без належної поваги. Навчившись виживати, я не один раз згодом був вдячний інституту. Мої вміння не раз рятували життя, але про це трохи пізніше.

Повернувшись додому, на громадянку, довго шукав роботу. Платили тоді мало і на життя ледь вистачало. Допоміг старий друг батька, який влаштував мене в будівельну фірму «Зюйд-Вест». Молода компанія тоді тільки починала робити перші кроки і моє завзяття і бажання працювати, не залишилося непоміченим у начальства. Так рік за роком, я став першокласним фахівцем і не шкодував ні про що. Грошей вистачало, я міг поїхати на відпочинок у Грецію, Туреччину, Європу, куди душа бажає, і при цьому не економити на готелях і перельотах. Так, в аеропорту Києва, познайомився з Оленою, чотири роки тому. Я стояв біля терміналу і збирався летіти до Греції. Уважно вивчаючи розклад, не помітив, як зіткнувся з нею. Червоніючи і одночасно бліднучи, в прямому сенсі цього слова

проковтнув язик і впився очима на чарівну незнайомку. Це трапилося влітку... Олена тільки прилетіла з Європи. Життєрадісна, засмагла, вона дивилася на мене зверху вниз, коли я збирав розкидані речі з її валізи.

– Вибачте мене, заради Бога, – сказав я, покvapливо укладаючи сорочки, креми, журнали, назад у валізу.

Олена стояла і не ворушилася. Як вона сама зізналася, я теж їй сподобався, особливо коли довго возився з застібкою і заікався від збентеження. Це виглядало смішно. Дівчина посміхалася і спеціально не поспішала мені допомогти.

– Скажіть, ви завжди такий неуважний? – запитала вона і підняла з підлоги сорочку, яку я чомусь не помітив.

В її блакитних очах було стільки ніжності і тепла, що я забув про все на світі. Це трапилося зі мною вперше в житті, так як я не мав досвіду спілкування з дівчатами. Блакитна сукня Олени з шкіряним ремінцем на талії і розпущене довге волосся, робили її схожою на загадкову Ассоль, з повісті Олександра Гріна «Червоні вітрила». Пізніше я переконався, що доля Олени, в чомусь схожа з героїнею Гріна. Олена, як і Ассоль, рано втратила маму, вона померла під час операції в лікарні. Батько Олени був людиною замкненою і відлюдькуватою. І вихованням доньки не займався. У п'ять місяців Олена залишилася на руках у бабусі, і, тільки завдяки її душевній любові і ласки, змогла вирости і отримати хорошу освіту. Батько Олени поїхав на Північ і так і не повернувся до доньки. І що з ним сталося, Олена не знала.

Коли закінчив з валізою Олени, оголосили мій рейс. Летіти вже не хотілося, і я чесно зізнався в цьому Олені. Вона, дивуючись, знизала плечима і хотіла піти.

– Олена, Бог з ним, з відпусткою, я ще встигну полетіти. Давайте я вам допоможу.

На мій подив Олена погодилася, щоправда, перш ніж я взявся їй допомагати, відправила мене в касу здати квиток.

– Мішо, може, все-таки полетите? – запитала вона з посмішкою. – Не можна ж бути таким легковажним.

Нічого не відповідаючи, кулею побіг у касу. Повернувшись, не знайшов на місці Олену. Вибігши на вулицю з переляканими очима, побачив її на автобусній зупинці і радісно помахав рукою.

– Я думала, що все-таки передумаєте і полетите, і не стала вас чекати, – сказала вона і взяла мене за руку.

Тепло, що йшло від руки Олени в одну мить змусило забути про те, що ми десять хвилин тому познайомилися. Я глянув у її великі, чисті очі і розумів, що Олена створена лише для мене одного. Вже в автобусі, по дорозі в місто, ми з нею розмовляли як старі, добрі друзі і я ні крапельки не шкодував про те, що не полетів на відпочинок. Олена ділилася враженнями від поїздки і показувала фото. Я розповідав їй про військове училище і роботу.

Дівчина реготала, коли я пошепки говорив про свої успіхи та невдачі на службі.

Два роки спільного життя з нею пролетіли непомітно. Я був щасливий і збирався зробити пропозицію об'єднати наші долі. Якби не нещасний випадок. Взимку Олена поверталася додому з роботи і переходячи дорогу на пішохідному переході потрапила під машину. Безглузда смерть назавжди позбавила коханої людини. Водій на джипі був в мотлох п'яний і забрав життя ще кількох людей. Потім був суд, вирок. Я хотів задушити цього покидька власними руками на суді, і якщо б не конвой, лежати б йому на кладовищі. Мене силоміць відтягнув адвокат і вивів із зали засідань. Туди я більше не повернувся. Протягом наступного року безпробудно пив. Не міг забути Олену і часто ночами від самотності ридав у подушку. Ночами, закриваючи очі, я бачив її в блакитній сукні, як і при першій нашій зустрічі в аеропорту. Вона стояла і посміхалася. Намагаючись до неї дотягнутися, хапав руками повітря і падав з дивана. Важкий час, який я не зможу забути до смерті.

Наливаючи коньяк я згадав Олену і з небажанням поколупав виделкою в тарілці. Потім були інші жінки, знайомства, зустрічі, але таких почуттів як до Олени, я до жодної з них не відчував. Щоб відволіктися, я взявся за читання. Несподівано я зачепив правою ногою за ніжку крісла і відчув різкий біль. Знімаючи носок побачив на п'яті все ще криваву рану від армійського чобота. Бовтався шматок пластиру і рана була кимось оброблена. Хоча я чітко пам'ятав, що цього не робив. І в цей самий момент знову виник різкий біль в серці. І я втратив свідомість.

Розділ 3

– Ельвірочка, ти до мене несправедлива. Я до тебе всією душею, а ти...

Ельвіра скривила губки і підняла келих з вином. Злегка примружилася і посміхнулася. Валера відвернувся і зробив вигляд, що образився.

– Валере, ти думаєш я повірила тобі, що ти йдеш від дружини?

Голос Ельвіри став суворим, незважаючи на випиту пляшку вина. Валера дивився на сцену, де розгорталося грандіозне шоу. Він запросив у ресторан Ельвіру, і зараз вже розумів, що з його затії нічого не вийде. Ельвіра була неприступною фортецею і всі спроби Валерки затягнути її в ліжко були марними.

– Ну перестань ображатися, ти чудова людина і я вдячна тобі за чудовий вечір. Правда. Я так давно нікуди не виходила з дому. Робота, робота, робота. Ввечері телевизор, сон. Нудота.

На Ельвіри була червоного кольору сукня, яка обтягувала чудові форми дівчини. Відкриті перси дівчини принадно піднімалася і Валера кожен раз кидав на неї жадібні погляди. Велика частина чоловіків у ресторані, тільки й дивилися в їхній бік, в душі заздрили Валерці. На сцену вийшов хлопець з дівчиною танцювати латиноамериканський танець. Їх грація і пластика просто заворожувала. Публіка здивовано застигла, щоб не пропустити жодного руху. Світло в залі згасло і тільки прожектора, змінюючи колір, висвітлювали на сцені двох партнерів. Дівчина в білій, прозорій сукні, піднімала тонкі руки наче лебідь крила і, притискаючись до партнера, злегка здригалася. Сексуальність і ритмічність рухів в поєднанні з музикою, надавали гладким, ковзаючим рухам божевільний темп. Минуле, сьогоднішнє, майбутнє на коротку мить перетворилося на якийсь вакуум, що полонив усіх гостей нічного закладу. Коли танець закінчився і пролунали фінальні акорди, зала буквально вибухнула від оплесків. Люди кричали «браво», і не відпускали танцюристів. Валера аплодував стоячи і ледь не забув про Ельвіру. Вивів його із оціпеніння офіціант з широким підносом в руках. Молодий хлопець поставив салати і нову пляшку вина.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/angelov_genad-y/v-d-gvinta

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)